

Ст. Андреевъ.

Градоветъ въ Южна Добруджа

(Продължение отъ статията „Южна Добруджа“)

Градоветъ въ Южна Добруджа изиграха голѣма и благотворна роля за запазване на българския националенъ духъ презъ време на румънското робство. Тѣ бѣх не само срѣдища на стопанския животъ, но и крепители и защитници на българското население въ тоя край. Въ тѣхъ се живѣеше малко по-свободно и по-добре; тамъ българитѣ се виждаха събрани на голѣми ядра. И поради това тѣ имаха винаги по-голѣма смѣлостъ да се борятъ за правдини. Въ тия градски центрове селското население намираше опора и защита срещу нечуванитѣ произволи на чуждата властъ и облекчение въ своитѣ непоносими страдания.

Най-голѣмиятъ отъ градоветѣ на тоя хубавъ край е **Добричъ** (съ около 45,000 жители). Презъ време на румънското робство той бѣ яката крепостъ на българщината, срѣдище на българската просвѣта, на борбата за езикъ и народностъ. Въ него последователно излизаха дълга редица български вестници, най-главната и почти едничката целъ на които бѣ да пазятъ спомена за българската азбука всрѣдъ населението, което бѣ лишено да я учи другаде, защото нѣмаше училища. Въпрѣки че бѣше окръженъ градъ, съ голѣмъ брой чужденци — чиновници и гарнизонъ, Добричъ запази непожтнатъ своя български обликъ. По неговитѣ улици, въ магазинитѣ, на пазара, навсѣкжде се чуваше само